

Medlemmer, men Tjenestemændene, som hverken er arbejdsløse eller arbejdsvillige, har intet bestemt hørt fra Regeringen angaaende deres Fremtidsudsigter. Regeringens Svar har altid været saa uklare og holdte i en saa almindelig Form, at det ikke har været muligt at bygge noget bestemt derpaa.

Tjenestemændene er ganske afskaarne fra at hævde det beskedne Leveniveau, de levede under før Krigen, medens det ikke kan nægtes, at Konjunkturerne har bragt mange Mennesker, som lever omkring dem, Fordel. Indtægtssiden er ganske fast for Tjenestemænd, den kan ikke uden videre forhøjes med en eneste Øre, og Arbejdet takseres fra Samfundets Side efter samme Skala som før Krigen, medens Pengenes Værdi er gaaet meget stærkt ned, saa at det Dyrtidstillæg, de paagældende oppebærer, slet ikke kan dække den Nedgang, som er foregaaet. Det er da en Selvfølge, at der maa blive Nødstilstand i mange Hjem, og det er da ogsaa oplyst, at mange Tjenestemænd i de forskellige Etater kun klarer sig igennem den haarde Tid ved at stifte Gæld, som de maa slaas med Resten af deres Liv. Det er af største Betydning for Samfundet at have en dygtig, pligt-opfyldende Tjenestemandsstab. Men skal Tjenestemændene opfylde berettigede Krav i den Retning, maa Samfundet ogsaa give dem rimelige Kaar at leve under. Det bør i denne Forbindelse ikke glemmes, at der omkring i Landet sidder mange Pensionister, som har det haardt i denne Tid. De, der gennem en Aarrække er gaaet af, og de, der nu gaar af paa Grund af Alder eller Sygdom, faar deres Pensioner beregnet efter den Løn, der er fastsat i Lønningsloven af 1908, og dette medfører, at mange gamle udtjente Tjenestemænd og Enker efter saadanne kommer ind under økonomiske Forhold, der maa betegnes som en Nødstilstand.

Der fremkommer stadig Henvendelser vedrørende dette Spørgsmaal fra de forskellige Etater, og vi mener, at de mange Tusinde Hjem har Krav paa et Svar, saaledes at de allerede nu kan faa at vide, hvad de har at stole paa, indtil Lønrevisionen kommer. Derfor stiller vi følgende Forespørgsel: „Hvornaar agter Regeringen at forelægge Rigsdagen Forslag til Lov om Forhøjelse af det for indeværende Aar tilstaaede Dyrtidstillæg til Statens Tjenestemænd, og agter Regeringen samtidig at udstrække Dyrtidstillægget til at omfatte samtlige Statens Tjenestemænd?“ Vi mener fra vort Partis

Side, at Tiderne er saa vanskelige for alle Tjenestemænd, at Skellet maa slettes, saa meget mere, som det kun kan forsvares i Kraft af en vis Smaalighed. Vore Nabolande mod Nord er foran i dette Spørgsmaal, og Københavns Kommune gaar nu til store Lønforhøjelser. Vi maa derfor kræve et klart og bestemt Svar fra Regeringen — det lyttes der efter af Tusinder af Tjenestemænd Landet over.

Finansministeren (Brandes): Formaalet med denne Forespørgsel er ganske klart. Det konservative Folkeparti, som stiller denne Forespørgsel, har til Hensigt at fremstille sig som særlig interesseret for Tjenestemændenes Krav og Ønsker. Jeg kan ikke tænke mig, at der skulde være noget Medlem af Rigsdagen, som ikke er klar over, at dette er Formaalet. Jeg kan ogsaa daarligt forestille mig, at nogen Tjenestemand skulde være saa naiv, at han ikke skulde kunne gennemskue denne Hensigt. Jeg vil af Agtelse for Tjenestemændenes Intelligens ikke gaa ud fra, at det konservative Folkepartis Hensigt med at stille denne Forespørgsel ikke skulde staa dem lige saa klar, som den staa Politikere.

Jeg maa afvise, at der fra Regeringens Side ikke skulde være den samme Interesse og Sympati for Tjenestemændene, som her søges lagt for Dagen fra et enkelt Partis Side. Jeg skal gøre opmærksom paa, at ved tidligere Forhandlinger om Dyrtidstillæg til Tjenestemænd har det været Grundlaget for disse Forhandlinger, Bestræbelsen fra Regeringens Side, Ønsket fra de forskellige Partiers Side, at man endes om, paa hvilken Maade man kunde imødekomme Tjenestemændenes berettigede Krav. Enigheden havde nemlig den Fordel, at Sagen selv ikke kunde benyttes i partipolitiske Øjemed, og dernæst, at der ikke vaktes større Forhaabninger hos Tjenestemændene end saadanne, som kunde tilfredsstilles. Og denne Enighed, som har været skabt ved tidligere Forhandlinger, forekommer det mig, at det konservative Folkeparti nu bryder ved at søge paa dette Tidspunkt at fremstille sig som særlig interesseret i, at nu skal der gives en Besked til Tjenestemændene om, hvorledes Dyrtidstillægget i indeværende Aar og for kommende Tid vil forme sig. At saadan et enkelt Partis Tilraan sig den almindelige Sympati skulde gavne Tjenestemændene, kan jeg ikke tænke mig; man bør gaa ud fra, at det ikke vil skade dem, og haabe paa, at